

יְצֵא דּוֹפֶן

ורב יוסף אמר: **לפרקין דיויצא דופן.** איפה שלא נאמר בפירוש [המשנה שלנו] שבן עשרים נחشب סריס].

אמר ליה אבוי לרוב יוסף: מי פליגת על רב? אמר ליה רב יוסף לאבוי: **לאו הוּא אָמַר** חדא, **וְאַנְגָּא אִמְנָא** חדא, ולא פליגינן, כי ההלכה שגם זה וגם זה צריך שנים שלמות מעת לעת.

והבי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך שרבע פליגי עלי, ומואן דאמיר לערכין [רב] לא אמר ליויצא דופן, תיקשי, והאמיר רב: הלבטא בכוחה פרקיון של יויצא דופן מעת לעת; ואם כן, גם רב טובר כמוני, שציריך מעת לעת,

אלא למאן דאמיר לערכין [רב],מאי טעמא לא אמר שהברייתא באה לרבות יויצא דופן? דומיא דהנך [שאר הדינים שכבריתא], מה הנך דכתיבן, שנים האמורות בתורה במפורש, אף הני נמי, דכתיבן, שנים האמורות בתורה מפורש [ערכין].

ואידך, רב יוסף, למה הוא פירש את הברייתא בסריס ולא בערכין?

האי **"שבנן ושבתת"**, מודיע נקט התנא בלשון זאת אם הוא מדבר על ערכין, והרי **"שבוצר ושבנקבה"** מיבעי היה למתני, שכן

את השדה בתשרי כשהיא מלאה מהיבול של שנה קודמת, ובסיום השנה הראשונה קצר יבול שנה, בסוף השנה השנייה י��וץ יכול של השנה השלישי, אבל בתחילת השנה השנייה עדין לא יכול לקוץ את היבול השלישי [של השנה השנייה],

שש שנה שעבד עברי, מגלי?

אמר קרא **"שש שנים יעבד, ובשבעית יצא לחופשי"**, ונדרוש גם שיש שנים יעבד, וגם מעט בשבעית, ולאחר כך יצא לחופשי, ובשבעית של מנין העולם נמי יעבד. למשל, אם נמכר לבניין כשמגיע תשרי הראשון מתחילה למנות שנה שנייה של מנין העולם, ובתשורי השישי מונה שנה שבעית והיאנו יוצא לחופשי עד ניסן, ונמצא שעבד חצי שנה בשנה השבעית של מנין עולם.

"שביבן ושבבת" הנאמרים בבריתא, **למאי הלבטא?**

אמר רב גידל אמר רב: **לענין ערכין.** שהאומר ערך פלוני עלי חייב לחתת להקרש סכום לפי גילו של אותו פלוני, כגון זכר מבן חדש עד חמיש שנים נתן חמש שקל, ואילו מחמש שנים עד בן עשרים שנה נתן עשרים שקל, והגיל נקבע לפי שנים מלאות מעת לעת.⁽¹¹⁸⁾.

118. מקשים הראשונים אם רב לא מפרש את הבן והבת שכבריתא בסריס ואילונית, אם כן אין לו בריתא הסורה כמותו, ואם כן אין חלק על המשנה ורבי יוסף בן ציפר ורבי הסוברים שלא צריכים בסריס מעת לעת. ותירצחו, שלרוב היה דרגא של תנא וייש לו כה לחלק על תנאים אחרים.

שהיא מותרת להקרבה [אחרי שעברו עליה שבע ימים], ואם כן יתכן שירק בראש השנה מתחילה הכבש את השנהתו הראשונה. ועיין בתוספות [ערכין י"ח ב] הסוברים שבאמת צריך את שתי הראות, גם מהכבש של ראש השנה, וגם משנתו שלו ולא שנה של מנין עולם.